

Jak překazit svatbu

Beth Reekles

GEMMA

Představ si to: žiješ dokonalý život. Přesně takový, jaký sis vysnila. Našla sis dokonalého chlapa: je hezký a svým úsměvem si dokáže každého bez výjimky získat. Vždycky když ho vidíš, tak trochu se ti podlomí kolena. Má skvělé vlasy, skvělý smysl pro humor a pomáhá ti s vařením. Jednoduše překonává všechna tvá očekávání.

Vytvořili jste společně dokonalý domov: bydlíte v bytě, který se vám podařilo koupit za hubičku v době, kdy byly úrokové sazby tak zázračně nízko, že jste na něj dostali hypotéku. Měsíce jsi projížděla Pinterest, abys ho zařídila přesně podle svých představ – elegantně, vkusně, a aby dokonale odpovídal tvému stylu. A když pak sdílíš fotky na Instagramu nebo pozveš přátele na návštěvu, všichni s úžasem obdivují odhalené trámy, přirozené světlo a dubové parkety, které jsi objevila pod starým zašlým kobercem.

Máš dokonalou práci: získala jsi povýšení, kvůli kterému ses roky dřela. Společně s ním přišlo zvýšení platu a honosný titul – odměna za všechny ty noci, kdy jsi šla spát až nad ránem, abys včas odevzdala „urgentní“ úkol. Kompenzace za stres, který ti způsobil padání vlasů a tik v oku pokaždé, když ti na Teamsech vyskočila nová zpráva. Ale stálo to všechno za to.

Nakonec třešnička na dortu: budeš mít dokonalou svatbu.

A ne ledajakou. Vysnila sis svatbu v pohádkovém resortu s písčnou pláží jen kousek od Barcelony. Dokonalé šaty, dokonalé místo, dokonalý svatební dort...

Prožijete dokonalý den. Samotné se mi občas nechce věřit, že něco tak perfektního vůbec existuje, že někdo má život jako z romantického filmu.

Dokonalý start do dokonalého života.

Jak já tu mrchu, co mi ten život ukradla, nenávidím.

Moje „nejlepší kamarádka“. *Nevěsta*.

Stojím na letišti a čekám na let do Barcelony, který mě na tu pohádkovou svatbu dopraví, a v kapse mě pálí mobil. Přesněji řečeno – pálí mě video, které jsem na ten mobil natočila během její rozlučky se svobodou.

To video by mohlo všechno zhatit.

Měla jsem ho smazat. Jako její nejlepší kamarádka a svědkyně jsem to rozhodně měla udělat.

Měla, ale neudělala.

V hlavě mi zní monolog jako ze *Sexu ve městě*. Úplně slyším Carrie, jak říká, jaká by to byla škoda, kdyby to video čírou náhodou někdo omylem pustil zrovna během téhle dokonalé svatby.

LEON

To, že jsem na letiště dorazil pozdě, určitě není žádné znamení. Stejně tak není znamení, že jsem se musel vracet, protože jsem si doma zapomněl pas, že jsem cestou na letiště píchnul, že jsem pak musel jet Uberem a řidič mi omylem naučtoval cestu dvakrát, a že jsem si polil kalhoty kávou. Chvilku to vypadalo, že ani neodletíme, protože to odpoledne kvůli přívalovým deštům a silnému větru museli zrušit několik letů.

Pravda je ovšem taková, že tam to znamení hledám.

Protože tahle svatba by se fakt neměla konat.

Není to poprvé, co mě to napadlo. A taky vím, že nejsem jediný, kdo si to myslí. Ale co můžete dělat, když vám sestra tvrdí, že potkala lásku svého života? Když je natolik poblázněná, že si vůbec neuvědomuje, že se zasnuby, svatba a společné bydlení seběhly až podezřele rychle?

Nemůžu se jí jen tak podívat do očí a říct jí, že dělá chybu.

Skoro se modlím, aby let zrušili. Slíbil jsem, že za tátu pronesu svatební řeč, a ten prázdný zápisník, který s sebou měsíce tahám v naději, že odně-

kud přijde inspirace, mě doslova pronásleduje. Kdyby ten let zrušili, nemusel bych nikam jezdit. Nemusel bych tam před všemi svatebčany lhát, jakou máme z Kayleighiny svatby radost.

Když na tu svatbu pomyslím, mám namísto své štěstím rozzářené sestry před očima mámin nucený úsměv. Vybavím si, jak táta několikrát zamrkal, než tiše řekl: „Samozřejmě, máš pravdu,“ když mu Kayleigh oznámila, že ji k oltáři nepovede, protože na to přece nemá dost sil.

Než potkala Marcuse, nikdy se takhle nechovala.

V hlavě mi začínají vířit možné začátky svatební řeči. Strávil jsem dost času googlením, abych věděl, jak tyhle proslovy obvykle začínají.

Když jsme Marcuse poprvé uviděli, pomyslím si a vzápětí mi mozek vypoví službu.

Když jsme Marcuse poprvé uviděli...

Napadá mě celá řada prázdných frází, které bych mohl použít. Mohl bych mluvit o tom, jak zamilovaně se na sebe s Kay dívali, jak nám všem bylo jasné, že jsou pro sebe stvoření, že jsme hned věděli, že bude co nevidět svatba...

Když jsme Marcuse poprvé uviděli, pomyslím si trpce, *všichni jsme doufali, že toho namyšleného, sebestředného pitomce vidíme zároveň naposled.*

A vzápětí mě napadne, že přece musí být nějaký způsob, jak tu svatbu zastavit.

FRANCESCA

Nebudu zastírat – je dost dobře možné, že jsem se tak trošku pomátla. Zároveň jsem se ale nikdy necítila tak naživu!

Úplně chápu, proč to všechny ty hrdinky v romantických filmech dělají. Proč kašlou na následky, jednoduše zariskují a udělají něco naprosto bláznivého, aby získaly lásku svého života. Jsem jako na jehlách. Tohle je ten okamžik, kdy se stanu hlavní hrdinkou svého příběhu.

A doufám, že podobných okamžiků zažiju ještě spoustu.

Nesmím uvažovat nad tím, co by se stalo, kdyby to nevyšlo. Jak se znám, se skloněnou hlavou a celá rudá bych vycouvala a tiše zmizela... Já už ale odmítám hrát vedlejší roli v příběhu někoho jiného.

Tohle je můj příběh. Moje velká romance.

Cítím v břiše motýlky, když si Marcuse jen představím. Jeho úsměv, objetí, jak je vtipný a jak se s ničím nepáře. A ten jeho hluboký, nakažlivý smích. Vždycky, když ho rozesměju, je to pro mě ten nejúžasnější zvuk na světě.

Srdce mi buší jako o závod pokaždé, když si vzpomenu na tu noc. Na náš polibek. Je to už osmnáct měsíců a já pořád cítím teplo jeho dlaně na své tváři a chuť jeho jazyka v puse, jako by to bylo včera.

Byl to ten typ polibku, o kterém se píšou písně. Byl jako ta nejlepší poezie, epický happyend. Po měsících flirtování a opatrného každodenního oūkávání v práci jsme spolu konečně byli sami. Na chvíli jsme odešli z večírku a v drobném dešti jsme se zastavili pod pouliční lampou. Vytáhla jsem se na špičkách a on se ke mně sklonil, položil mi ruku na bedra a přitiskl si mě k sobě. Naskočila mi husí kůže...

Líbalí jsme se nekonečně dlouho.

Po večírku jsme skončili u mě v posteli, tulili se a šeptali si, dokud jsme neusnuli.

Jenomže pak potkal Kayleigh a všechno najednou zmizelo. Jako když se za tmy minou dvě lodě a šance na něco nádherného se nenávratně rozplyne. Stali se z nás přátelé, zároveň ale v každém jeho úsměvu, v těch dlouhých objetích a všech zprávách, které si každý den posíláme, cítím něco víc...

Pořád to tam je. Ten pocit. To napětí. Ta jiskra. Prostě to vím.

A Marcus to ví taky.

Musím s ním mluvit.

Musím mu říct, co cítím.

Musím tu svatbu zastavit.

*Do obřadu zbývá:
19 hodin a 30 minut*

GEMMA

Zletištního rozhlasu se ozve hlášení – „... let do Barcelony je připraven k nástupu“ – a u východu se dá okamžitě všechno do pohybu. Lidé se zvedají, sbírají tašky a kontrolují, jestli mají mobil a pas.

Měla bych dělat to samé. Vlastně bych se měla hrnout na začátek fronty, protože letím na svatbu své nejlepší kamarádky – a co může být důležitější než právě tohle?

Místo toho tu stojím jako přimražená, telefon přitisknutý k uchu, abych slyšela hlas své šéfky. „Promiň, je tu dost hluk, mohla bys to zopakovat?“

A ona to zopakuje. Bohužel to nějakým zázrakem není přesný opak toho, co řekla poprvé. Nezdá se mi to. Opravdu to řekla.

Mé povýšení dostala Kayleigh. A je úplně jedno, že vytvoření nové pozice jsem navrhla já, protože jsme byly obě přetíženy. Že to já jsem našla ve firemním rozpočtu peníze a odprezentovala svůj nápad vedení a pak za něj bojovala.

Vůbec jsem nevěděla, že ji na tu pozici taky zvažují! Ani se to nikde neinzerovalo. Při prezentaci jsem jasně uvedla, proč jsem pro tu roli nejvhodnější, a myslela jsem, že s tím všichni souhlasí. Takže pokud povýšili místo mě Kayleigh...

Musela si o tu pozici za mými zády říct.

Dokonalá práce – a dostala ji ona.

Už předtím mi sebrala všechno a teď mě připravila i o tohle. O jedinou věc, která měla patřit jenom mně. To povýšení jsem si víc než zasloužila. Já si ho sakra vydřela. A ona mi ho vzala.

Čekám, že se mi zhoupne žaludek a do očí mi vhrknou slzy, ale nic z toho se neděje. Nejspíš proto, že jsem někde hluboko uvnitř tušila, že to přesně takhle bude. Jak si Kayleigh pořád něco po straně šuškala s naší šéfkou Janet a ta se na ni každou chvíli obracela s „Kayleigh, máš chvíli?“. A potom se vracely do kanceláře se stejnými kelímky od Starbucks jako nejlepší kamarádky, zatímco já trčela u počítače zavalená prací, kterou měla udělat Kayleigh, ale prosila mě, ať jí s ní pomůžu. Mělo mě to napadnout.

„Kayleigh už to ví?“ zeptám se. Tento týden nebyla v práci, odletěla do Barcelony, kde si před svatbou užívá sluníčka. Určitě o tom ale musí vědět.

Janet chvíli mlčí, než odpoví. „Rozhodlo se to minulý týden. Promiň, že jsme ti nedali vědět dřív...“

„Dneska jsem přece byla v kanceláři,“ utrhnu se na ni – doslova to zavrčím – protože i když máme všichni spoustu práce, mohla si přece sakra najít dvě minuty na hovor přes Teamsy. Navíc jsme se dnes viděly osobně, dokonce jsme spolu seděly na jedné schůzce.

Janet bylo evidentně trapné mi tu novinku říct přímo do očí – ale zavolat mi to v pátek odpoledne, kdy pospíchám na letiště, už jí tolik nevadí. Ani bych se nedivila, kdyby na mě úplně zapomněla a pak to začala narychlo řešit, protože si uvědomila, že než se uvidím s Kayleigh, měla bych být v obraze.

Vzteky se mi zatmí před očima.

Stále mluvím tím klidným, vyrovnaným tónem, jako by mluvila s malým dítětem. „Chceme, abys věděla, jak moc si vážíme, co jsi pro vznik téhle pozice udělala, Gemmo. Ukázala jsi, že jsi ochotná pracovat nad rámec svých povinností, a když budeš takhle pokračovat, určitě se v budoucnu objeví další příležitosti. Tentokrát jsme ale dali přednost někomu jinému.“

Protáčím panenky nad tím vyprázdněným korporátním slovníkem, dokud Janet neřekne: „A Kayleigh zmínila, že toho máš poslední dobou hodně, a tak úplně nestíháš. Pochopili jsme, že i proto jsi navrhla tu novou pozici...“

Moment. Cože udělala?

„V tuhle chvíli by to pro tebe prostě nebyla ta správná volba. A pokud se cítíš trochu vyhořelá, můžeš samozřejmě využít firemní podporu v oblasti duševního zdraví.“

„Jsem vyhořelá, protože nás neustále přetěžujete, což jsem přesně zmínila, když jsem navrhla vytvoření té nové pozice. Tu roli bych bez problémů zvládla. Koneckonců už tu práci vlastně dělám –“ zasyčím na ni.

Janet mě přeruší jemným, povýšeným povzdechem.

„Víme, jak tvrdě pracuješ, Gemmo, ale ne vždycky dotahuješ věci do konce. Bylo nám řečeno, že často nestíháš a potřebuješ dodatečnou podporu, kterou ti Kayleigh v nové roli bude umět poskytnout...“

Ted' už vidím rudě.

Letištní hala kolem mě je rozmazaná, jako bych se na svět kolem dívala skrze šarlatovou mlhu, a celé tělo mi vibruje vztekem. Hlavou mi běží, kolikrát mě Kayleigh prosila, abych jí s něčím pomohla, a pak si tu práci vzala

zpátky, když se jí nějakým zázrakem na poslední chvíli nabitý rozvrh uvolnil. Kolikrát mi přemile navrhla, že za mě něco udělá, protože má čas nebo kontakty, a tak ráda mi uleví...

Do prdele. Je úplně stejná, jako ten vychytralý policajt v seriálu *Brooklyn 99*, co se jako sup vrhá na skoro vyřešené případy a svým kolegům je krade, aby si připsal zásluhy za jejich vyřešení. Kayleigh je přesně takový sup.

Jak jsem to mohla nevidět?

Nejhorší na tom je, že přece vím, jaká je. A stejně jsem to nečekala. Myslela jsem si, že se pro jednou chová kolegiálně. Já pomáhám jí a ona zase mně. Tohle pro sebe kamarádky přece dělají. A když jsem si toho nevšimla já, jak to mělo dojít šéfce?

Přesto se neudržím. „Tohle je strašně nefér a ty to víš. Ty víš, že jsem si to povýšení zasloužila, kolik času a energie jsem do toho dala. Takže protože nejsem ta usměvavá a oblíbená, co sice hovno udělá, ale všichni ji mají rádi, tak mám smůlu?“

Tentokrát si už Janet povzdechne trochu podrážděně. Pak zamumlá: „Přesně tohle je ten přístup, který nás znepokojuje, Gemmo. Podívej, to rozhodnutí je definitivní. Tečka. Užij si prodloužený víkend a uvidíme se v úterý brzy ráno, ano?“

Přístup? Ona si myslí, že mám problém s přístupem?

Co jí sakra o mě Kayleigh navykládala?

Vymáčknu ze sebe něco napůl zdvořilého a hovor ukončím.

Chce se mi ječet. Samozřejmě to neudělám, protože přesně za takové chování by mě na letišti mohli zatknout, ale křečovitě svírám držadlo kufru a do krku mi stoupá žluč.

Dopřeju si volně procítit vlnu zášti a závisti a (zcela oprávněného) rozhořčení, která mě zaplaví, protože vím, že v příštích několika dnech nebudu moci dát nic ze svých pocitů najevo.

Budu se muset usmívat, elegantně ronit dojaté slzy (trénovala jsem to kvůli focení) a rozplývat se nad tím, jak je všechno nádherné, jak to krásně klapě a jak jsou novomanželé úžasní, okouzlující, dokonalí – prostě učebnicová hlavní družička.

Pevně doufám, že nějaká husa dorazí na svatbu v bílém, jen abych na ni mohla vychrtnout sklenici červeného vína, a přitom si na jejím místě představovat Kayleighin samolibý obličej.

Mohla bych to všechno svést na to ukradené povýšení, ale tohle jde mnohem dál.

Jak se postavím do řady u východu, cítím stejnou měrou hrůzu i netrpělivost. Jakmile nastoupím do letadla, už není cesty zpátky. Na druhou stranu – čím dřív bude po všem, tím líp.

Tahle svatba mě stála měsíce života – naplánovala jsem rozlučku se svobodou, běhala po salonech, hledala to nejlepší místo pro obřad, rozesílala e-maily s dotazy na ceny, řešila květiny, catering... Strávila jsem hodiny hledáním ideálních vložek do Kayleighiných bot. Nikdo nemůže říct, že svou roli hlavní družičky neberu vážně.

Jako by mi kdy Kayleigh odpustila, kdyby všechno nebylo perfektní.

A tak jsem do plánování její svatby dala všechno a obě jsme předstíraly, že mě to baví. A Kayleigh mě občas objala a řekla mi, jak moc je mi vděčná.

Skřípám zuby, když si vzpomenu na minulý víkend, když jsem je s Marcusem vezla na letiště. Kayleigh mě dlouze objala a silně mě stiskla.

„Ty jsi prostě nejlepší, Gem! Mám tě úplně nejvíc ráda! Bude to ta nejúžasnější svatba na světě!“

„To bude.“ Napadlo mě v tu chvíli, jestli je z mého hlasu slyšet napětí, které jsem cítila.

„Nejúžasnější.“

Kayleigh se zasmála. Pohodila hlavou, a jak se odtahovala, švihla mě vlasy přes obličej. Ani jedna z nás to nekomentovala. „Jasně, že si myslíš, že bude nejúžasnější, když to byl tvůj nápad! Jsem fakt ráda, že ti nevadilo, že jsem si ho vypůjčila.“

Zářivě se na mě usmála a já jí ten úsměv oplátila, zatímco jsem jí chtěla jednu vrazit. Protože to tak opravdu je – ukradla mi mou vysněnou svatbu a já jí s tím pomohla.

Než ji Marcus požádal o ruku, nikdy o svatbě v zahraničí neuvažovala. Chtěla se vdávat v létě, nejlépe někde na venkově. Ale když jsem se jí svěříla, že jsem vždycky snila o jarní svatbě u moře, bylo rozhodnuto.

Vždycky musela být ve všem lepší.

Koupila si dokonalý byt. Sbalila dokonalého chlapa. Bude mít dokonalou svatbu. A teď má i to povýšení.

Není to fér, ale zdá se, že to nikdo jiný nevidí.

Jenže co jsem měla dělat? Jsme nejlepší kamarádky už od střední, když jsem se čerstvě přistěhovala a ona byla ta, kdo se té nové rozpačité holky

ujal. Od té doby jsme nerozlučná dvojka. Všichni mí kamarádi jsou původně Kayleighini kamarádi. Taky jsme spolu několik let bydlely. Sdílely jsme oblečení, drby a účet na Netflixu. Tak proč ne i svatbu?

Cpu kufr do přihrádky nad hlavou větší silou, než je nezbytně nutné. Kolečka hlasitě narazí do plastové hrany a letuška poblíž zvedne obočí.

Přejde ke mně a s profesionálním úsměvem ukáže na obal se šaty, který jsem pohodila na sedačku. „Můžu vám s tím pomoci?“

„Ano, děkuji.“

Dejte to pryč. Jestli máte špetku soucitu, postarejte se, aby se ty šaty ztratily. Spalte je.

„Nějaká slavnostní událost?“

„Svatba,“ odpovím skrze zaťaté zuby a pak si vzpomenu, že se mám vlastně tvářit nadšeně. „Moje nejlepší kamarádka se vdává. Jsou v tom šaty pro družičku.“

„No to je úžasné. Nebojte, postarám se vám o ně.“

„Moc děkuji.“

To ani nemusí být, vážně.

Kdyby ta tyrkysová volánová příšernost spadla na ranvej, něco přes ni přejelo a ještě na ni zapršelo, jen by jí to prospělo.

Kayleigh samozřejmě přesně věděla, co dělá, když pro mě vybrala ten groteskní „boho romantický“ výtvar, ve kterém vypadám jako Frankensteinova nevěsta, zatímco ostatní družičky dostaly slušivé šaty s decentním volánkem u krku. Vypadala bych líp i v těch vidlácích šatech, co měla na sobě Katherine Heigl ve *27 šatů*.

Posadím se na sedadlo u okýnka, nasadím si sluchátka a zabořím se do telefonu. Coby hlavní družička musím ještě naposledy zkontrolovat, že jde všechno jako na drátkách.

Na displeji bliká zpráva od Kayleigh. Poslala ji před dvěma minutami.

Právě jsem se koukla a vypadá to, že tvůj let je zatím v pohodě – tak snad to tak zůstane, když se blíží to špatné počasí! Škoda, že nepřišla už včera, ráno by se mi fakt hodila pomoc s cateringem, lol. Musela jsem to řešit sama a přišla jsem kvůli tomu pozdě na masáž. Šťastnou cestu, zlato! Brzy na viděnou!

Kousnu se do jazyka. Pevně. A necítím nic než vztek, který mi bublá v žilách.

No jasně. Protože to já jsem měla běhat po hotelu a řešit problém s cateringem, zatímco Kayleigh měla na práci důležitější věci – jako třeba masáž. Tak určitě.

Nenávidím ji. Nenávidím ji. Nenávidím ji.

Ale je moje nejlepší kamarádka. Nikoho jiného nemám. Co mi zbývá?

Odepíšu jí stejně bezobsažnou zprávu, i když si neodpustím štouchanec o tom, že jsem si nemohla vzít v práci volno, když jsme uprostřed důležitého projektu. Pak otevřu galerii v telefonu.

Dlouho se dívám na náhled videa z rozlučky. Toho, které jsem měla dávno smazat.

Nebyla by to tragédie, kdybych místo prezentace roztomilých fotek, kterou jsem pracně dávala dohromady, pustila (omylem, jak jinak!) právě tohle video? To byla ale mimořádná smůla. A jak našťavaná bych coby její nejvěrnější obrádkyně na celou tu situaci byla, aby mě náhodou nemohla obvinít, že za to můžu já.

Jaké by to bylo, kdyby pro jednou ochutnala svou vlastní medicínu?

Alespoň jednou.

Přeložila Markéta Johnová